

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:41 | 6:50 | 7:00

מוצאי שבת 7:55 | 7:58 | 7:56

רבינו תם 8:35 | 8:37 | 8:38 | 8:35

משכיל לדוד

רק העוסק בתורה נקרא אדם חי

עדין שפתותיהם דובבות בקבר בתורה הקדושה (כמובא במס' יבמות זו, א) מתוך שאחרים עוסקים בתורתם ולומדים אותה, ואור התורה הזו ממשיכה חיות לאיבריהם וגידיהם ולכן הם קרויים חיים.

על פי הקדמה זו תתורץ הקושיא ששאלנו מדוע רק בטומאת מת צייתה התורה להזהיר גדולים על הקטנים, כי כשם שהכהנים הם קדושים במעלה עלינה ומחייבת אותם התורה להיזהר ולהתרחק מטומאת מת כך חובתו של כל יהודי לקדש עצמו בתורה הקדושה ובקיום המצוות ועליו להיות בגדר "כהן" ולהדמות לו בקדושתו וכמו שאומרת הגמרא (במסכת נדרים סב, א) שתלמידי חכמים נקראים כהנים שנאמר (שמואל ב, ח) "ובני דוד כהנים היו" וכי כהנים היו? אלא מה כהן נוטל בראש אף תלמיד חכם נוטל בראש, עד כאן.

ועל ידי שהאדם עוסק בתורה הרי הוא מחייה את איבריו וגידיו ואינו חשוב כמת ובכך הוא מתרחק מטומאת מת כי אור התורה הזורח מלימודו ומקיום המצוות נותנת חיות לאבריו אבל אם חלילה לא דבק בתורה ובמצוות כמובן שאין לו מהיכן לשאוב חיות לנפשו והרי הוא נחשב למת כבר בחיים חיותו ועבר על איסור טומאת מת כי אמנם הוא חי ונושם ומהלך על רגליו, אולם נפשו הרוחנית מתה, איבריו וגידיו הרוחניים אבודים הם לכן נחשב הוא למת והרי עבר על האיסור "לנפש לא יטמא בעמיו".

זהו הטעם שהאדם מטמא רק לאחר מותו, מפני שכאשר הוא חי התורה שעוסק בה מקדשת אותו ומטהרתו וכוח טומאה אינו יכול להיתפס בו מחמת אור התורה שבתוכו שהיא מעניקה חיות לאבריו וגידיו, אך כיון שאדם מת נעשה חופשי מן המצוות וכבר אין לו את אור התורה שתחייה את אבריו ואז הטומאה מיד נתפסת בו. אולם אם גם בחיים חיותו עלי אדמות אין הוא עוסק בתורה ובטל הימנה, הרי שכבר בחייו נחשב הוא למת, והתורה מחייבת מן הסובבים אותו להתרחק ממנו ארבע אמות, כיון שהיא ריק מתורה טומאת מת רובצת עליו ובכוחו להזיק לאחרים היזק רוחני.

לכן כשאדם קם ממיטתו בבוקר, ההלכה מחייבת אותו ליטול את ידיו ולטהרו, מפני שהשינה היא אחת משישים במיתה ובאותה שעה הוא בטל מן התורה ואין זרימת חיות לאבריו ומי שאין בו תורה חשוב כמת. לכן צריך הוא לטהר את ידיו בנטילה וכידוע שישב בטל כישן דמי, וכל המתבטל מן התורה גם הוא נחשב למת לכן יזהר האדם לנפשו להחיות את נפשו ונשמתו על ידי אור התורה והמצוות שבבחינת טל תחיה הן לנפש והן לגוף.

נמצא שאמנם הזהירות מטומאת מת נאמרה לכהנים אך היא גם לכלל ישראל, "אמר" - אל הכהנים, "ואמרת" - לכלל ישראל, "לנפש לא יטמא בעמיו" - שיהיה האדם מלטמא עצמו בטומאת מת על ידי שהוא מתרחק מתורה וממצוות כי אז נחשב הוא למת מיתה רוחנית.

וזהו עיקר ויסוד חשוב לכל יהודי ויהודי, לכן דווקא כאן הזהירה התורה באזהרה חמורה גדולים על קטנים כדי שכל אדם באשר הוא - גדול כקטן ידע לו בביור ובאמיתות מוחלטת אם עסק בתורה - הרי הוא חי, ואם לאו הרי הוא מת וטומאת מת רובצת עליו.

"אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו" (ויקרא כ"א א')

דורשת הגמרא (במס' יבמות קיד, א) "אמר ואמרת" להזהיר גדולים על הקטנים. ודרשה זו טעונה ביאור - מדוע רק באיסור טומאת מת הוצרכה התורה להזהיר גדולים על הקטנים, מה המיוחד באיסור זה יותר משאר איסורי תורה החמורים כשמירת שבת שאיסורה בסקילה, או כאיסור אכילת חלב שעונשו כרת - מדוע בהם לא הזהירה התורה גדולים על הקטנים?

ונראה לי ליישב זאת כי האדם בתחילתו נוצר ללא רוח חיים כשהוא גולם תבנית מן האדמה ולאחר מכן נפח הקב"ה נשמה באפו שנאמר (בראשית ב, ז) "ויפח באפיו נשמת חיים" ודרשו חז"ל (על פי הזהרה) "מאן דנפח מדליה נפח" שהקב"ה נפח בתוכו רוח ונשמה ונכנסה בו חיות ואז נהפך הוא לאדם חי.

מהי אותה נפיחה שנפח הקב"ה באדם?

פשוט וברור שהקב"ה נפח בתוכו את רמ"ח המצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה שהם הנותנים חיות לרמ"ח איבריו ושס"ה גידים שלו. תר"ג המצוות הם כנגד איבריו של האדם, וכשהוא מקיים את מצוות ה' אז איבריו וגידיו חיים וקיימים מכוחם, ונפיחה זו של רמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה שנפח בו הקב"ה היא הנותנת לו חיות לאבריו וגידיו כי ללא המצוות נחשב הוא למת.

וזהו לשוננו של החפץ חיים זצוק"ל (בהקדמתו לשמירת הלשון חלק הדרוש) כי ידוע הוא שכל אדם יש לו רמ"ח איברים ושס"ה גידים רוחניים ועליהם מלובשים הרמ"ח איברים ושס"ה גידים גשמיים, ועל כל איבר ואיבר של הנפש מולבש מלמעלה איבר הגוף המהווה כנגד האיבר ההוא כמו הבגד על הגוף, וכנגד זה נתן לנו הקב"ה רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה והם מחולקים גם כן על האיברים - יש מצווה שתלויה ביד ויש מצווה שתלויה ברגל, וכשאדם מקיים בעולם הזה מצווה כלשהי באיבר מסוים, הרי שורה אור ה' על אותו איבר, ואותו אור הוא המחיה את האיבר ההוא.

נמצא כשאדם מקיים את הרמ"ח עשין אז הוא האדם השלם המקודש לה' בכל איבריו, ומזה יוכל כל אדם להתבונן כיצד צריך הוא להיות זהיר בכל תר"ג מצוות בכל כוחו בימי חייו, כי הם הממשיכים חיותו לנצח באיבריו וגידיו נפשו וזה שכתוב בפרשת אחרי מות (ויקרא יח, ה) "שמרתם את חוקתי ואת משפטי אשר יעשה אתם האדם וחי בהם" ולא כתיב וחי בעבורם, להורות לנו שאור המצווה גופא היא חיותו לעתיד לבוא, כשם שכל אדם רוצה להיות שלם בכל אבריו בעולם הזה שלא יהיה בעל מום אף באיבר קטן שבקטנים, עד כאן לשונו הטהור.

נמצא שכל המקיים את תורת ה' ואת מצותיו נקרא "אדם חי" כי אור המצווה מאירה באיבריו ונותנת להם חיות, וכל המבטל את התורה נחשב הוא למת כי חסר בו החמצן הרוחני להחיות את איבריו וגידיו. לכן אמרו חז"ל (מס' ברכות יח, ב) "רשעים בחייהם קרויים מתים" שכיון שאינם עוסקים בתורה אין אור התורה נותנת חיים לאבריהם ולעומת זאת "צדיקים במיתתם קרויים חיים" מפני שגם לאחר מיתתם

הילולא דצדיקא

ג - רבי יעקב מאיר שכטר

ד - רבי מאיר בעל הנס

טו - רבי דוד יהודיף

טז - רבי יצחק חי טייב

יז - רבי יעקב רוזנטל

יח - רבי שלום בזגלו

יט - רבי עזרא עטייה

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

ובאמת שאין שום הבדל

"ועל כל נפשות מת לא יבא לאביו ולאמו לא יטמא"
(ויקרא כא, י"א)

מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, כבר ביאר בדרכו הייחודית את הסיבה שהכהן גדול אינו מתאבל על קרוביו (ראה במדור 'מן האוצר' בהרחבה). ובאמת מובא בשם זדיקים שהסיבה לכך היא כי לצדיק וגדול הדור אין להראות קרבה ואהבה לאחד ממשפחתו יותר ממה שהוא מקרב ואוהב לשאר יהודי, והכהן הגדול הוא בבחינת ראש של כלל ישראל.

מסופר על הרה"ק רבי אלימלך מליעז'נסק זיע"א, שחקק לעצמו כלל גדול באהבת ישראל וקבלה גמורה קיבל על עצמו, שיהיה כל יהודי בעולם שווה בעיניו כאילו היה זה הוא בעצמו, ושלא יחוש בנפשו שום הבדל, אפילו דק מן הדק, בין אהבת בניו שלו לבין אהבת שאר בני ישראל. את המשמיה הקשה הזו שם לו רבי אלימלך למטרה, ומוכן היה לכתת את עצמו עד אשר דק לעפר, כדי להשיגה.

בימים ההם היה מעשה, בעת אשר שב פעם רבי אלימלך לעירו אחרי מסע ארוך של גלות ונדודים שערך על פני הארץ, אחרי עידן ועידנים שלא ראה את ביתו ואת משפחתו ולא שמע מאומה מן הנעשה והנשמע בין כותלי מעונו. בהגיעו אל שערי העיר, חלפה על פניו עגלת-צב רתומה לסוסים מהירים, אשר יצאה את העיר בנסיעה חפוזה. מבלי משים, הגיעו לאוזניו של רבי אלימלך כמה תיבות מן השיחה שניהלו שני עסקנים מבני מתא אשר ישבו על העגלה. וכה אמרו זה לזה:

"עלם רך וטוב הוא אלעזר, נשמה טובה... מצוה לעשות כל מאמץ כדי להציל את חייו... אסור לחסוך בהוצאות... מי יתן, ויאות הפרופסור לבוא לראותו..."

רבי אלימלך כמו קפא על עומדו, לבו החלו להלום בחוזקה וזיעה קרה שטפה את כל גופו: אלעזר - הלא בנו יקירו הוא! מי יודע מה אירע לו? מדוע צריכים להציל את חייו? ירחם ה'!...

עד מהרה נעלמה העגלה מנגד עיניו, ולא נותר אל מי לפנות ולברר את פשר הדברים ששמע. היטיב רבי אלימלך את תרמילו על כתפו והחיש צעדיו אל עבר ביתו, כשלבו הולם בקרבו מרוב דאגה. בהמשך הדרך, פגש מספר יהודים מבני העיר אשר עמדו ושוחחו אף הם על אודות מצבו האנוש של אלעזר. כאשר התקרב אליהם שמע, כי מדובר באלעזר אחר, בנו של יחזקאל הבלן. הדאגה העמוקה שקיננה בקרבו עד כה, רפתה קמעה, כחוט השערה.

תיכף ומיד, תפס רבי אלימלך את ראשו בשתי ידיו והחל נוהם אל עצמו במרירות נוראה:

"אוי, מיילך, מיילך! לשם מה נדדת וכיתת את רגליך בגלות? וכי איזה תועלת השגת בכך? מה ערך יש לכל עבודתך וסיגופיך, אם חש אתה עדיין הבדל בין אליעזר שלך לאליעזר של יחזקאל הבלן?!"

ולא נכנס רבי אלימלך לביתו, כי אם סב מיד על עקביו, פנה לאחור וחזר לערוך תקופת גלות נוספת...

טוב.

שידוך גורר שידוך

לרגע אחד בלבד חשתי צביטה בלבי, שכן לתומי חשבתי שהבחורה שאותה הצעתי אני - היא הזיווג שלו, אולם מיד הבנתי שמסובב כל הסיבות סידר את העניינים כך שבזכות השידוך שהצעתי אני - הגיע הבחור לטורונטו אל שידוכו האמיתי שיועד לו עוד טרם יצירתו.

תקופת מה לאחר מכן, כששהיתי בטורונטו, סיפר לי בעל הבית שאצלו התאכסנתי שלאביה של הבחורה מהשידוך הראשון, ואף לבחורה עצמה, ישנו צער מכל העניין, שכן היא נותרה רווקה.

צר היה לי לשמוע על צערם, והתפללתי לקב"ה שיעשה נס בזכותו של הסבא קדישא רבי חיים פינטו זיע"א, שעד שאעזוב את טורונטו - תוך יומיים - תמצא גם בחורה זו את זווגה.

בחסדי שמים המרובים, עוד באותו היום התקשר אליי אבי הבחורה ובישר בשמחה: "הרב, הוצע לנו שידוך הגון עבור בתי, וכבר היום היא אמורה להיפגש עם הבחור המוצע".

כעבור כמה ימים, לאחר ששבתי לצרפת, שוב התקשרו אליי מטורונטו ובישרו לי שבסייעתא דשמיא, בשעה טובה ומוצלחת הושלם השידוך, הבחורה התארסה במזל טוב ומועד החתונה נקבע לעוד שלושה חודשים.

ברוך ה' הזיווג עלה יפה ובני הזוג זכו להקים משפחה גדולה המונה נפשות רבות.

במשך מספר שנים בחור פלוני לא הצליח למצוא את בת זוגו הראויה לו. כל אותן שנים הוא התפלל לבורא העולם שיסייע בידו להקים בית בישראל, אולם כל שידוך שהוצע לו - ירד לבסוף מן הפרק, ולא יצא לפועל.

באחד הימים הגיע אליי הבחור הכאוב ובפיו בקשה שאברך אותו בזכות אבותיי הקדושים שימצא את בת זוגו במהרה!

מובן שברכתי אותו, ובנוסף, אחרי שחקרתי והתעניינתי עברו - הצעתי לו שידוך הגון, בחורה פלונית מהעיר טורונטו שבקנדה.

כדי לזרו את גמר השידוך ובמטרה למנוע עיכובים מיותרים - סייעתי לבחור בשידוך העניינים הטכניים לצורך נסיעתו לטורונטו כדי להיפגש עם הבחורה, זאת לאחר שמשפחתו כבר נפגשה עם משפחת הבחורה המדוברת, ונראה היה שהשידוך עומד בפני גמר טוב.

כשהגיע הבחור לטורונטו הוא התאכסן אצל אחד מאנשי העיר. ואותו בעל בית אשר לא ידע את סיבת בואו לטורונטו - מיהר להציע לו שידוך.

בתחילה הבחור לא הסכים לשמוע על ההצעה החדשה של בעל הבית, וביקש להמשיך בעניין השידוך המקורי שבשבילו הגיע לטורונטו. אך יד ההשגחה סובבה את הדברים כך שהוא נפגש בתחילה דווקא עם הבחורה שבעל הבית שלו הציע לו בטורונטו עד שהחליט להתארס עימה.

לאחר כל זאת התקשר אליי הבחור וסיפר לי על השידוך שהושלם בסימן טוב ובמזל

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"והכהנים הלויים בני צדוק" (יחזקאל מד)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכרים דיני קדושת הכהנים על פי הוראותיו של יחזקאל הנביא, שהוא מעניין הפרשה שבה מוזכרים הנהגות הקדושה של זרע אהרן הכהן.

נצור לשונך

גיהנום כלה והם אינם כלים

תולה ארץ על בלימה

המלשין על ישראל בפני נכרים, גדול עונו מנשא, כי הוא נכנס על ידי זה בכלל המלשינים, ודינו שווה לאפיקורס והכופרים בתורה ובתחית המתים, שגיהנום כלה, והם אינם כלים. על כן, מזהיר רבנו החפץ חיים: צריך כל איש ישראל לשמור את עצמו מזה עד מאד. ומי שעובר על זה והולך ומלשין על ישראל בפניהם, הרי הוא כאלו חירף וגדף והרים יד בתורת משה רבנו ע"ה.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

להשליט את המוח על הרגש

"והכהן הגדול מאחיו אשר יוצק על ראשו שמן המ' שחה ומלא את ידו ללבוש את הבגדים את ראשו לא יפרע ובגדיו לא יפרם, ועל כל נפשות מת לא יבא לאביו ולאמו לא יטמא, ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש א-להיו" (ויקרא כא, יא-יב)

לכאורה קשה, כיצד התורה מבקשת דבר עצום שכזה מן הכהן גדול שלא יתאבל על קרוביו, ולא זו בלבד - אלא גם לאביו ולאמו לא יטמא? הלא הצער בוקע ויוצא החוצה וכיצד אפשר לצוות שלא יבכה ושיכלא את רגשותיו?

אולם התורה מלמדת בזה שאדם שמשמש את הקב"ה צריך להיות תמיד בשמחה, ואם הצער יפריע לו - עבודת ה' תהיה רפויה בידו, כי אי אפשר לעבוד את ה' מתוך צער, לכן נצטווה שלא יצטער ולא יצא אחר מיטת אביו.

"ומן המקדש לא יצא" לפי שיש עליו קדושה וזה מהווה דוגמא לכלל ישראל שלא להצטער בצער הגוף, למרות שיכולים להתאבל על הוריהם אולם עליהם ללמוד מן הכהן הגדול קל וחומר כי אם הוא אינו מתאבל אף על אביו ואמו כי הדבר מפריע לו בעבודת ה', כל שכן אנו לא נצטער על הפסד ממון, על צער הגוף וכל שכן על מניעת ההנאות.

לכל אחד ישנם קשיים ועליו לקבל אותם באהבה, ומהכהן הגדול למדים בני ישראל שהם בבחינת קטנים לעומת הכהן הגדול - היאך לא להצטער על ההפסדים הקטנים כאשר הם רואים עד היכן מגיע כוחו של הכהן הגדול שלא מתאבל אף על אביו ואמו ואשתו שהם הקרובים אליו ביותר.

ומכאן למדים גם כן את היסוד להזהיר גדולים על הקטנים. על האדם לדעת שאם בכוחו של הכהן הגדול מאחיו להתגבר על הרגש שבו ולא להתאבל על קרוביו ולהישאר בבית ה' בגדר עובד בשמחה כדי לקיים את ציווי ה', משמע מכאן שגם בני ישראל צריכים לנהוג כך. אומנם הם אינם מוזהרים באותן אזהרות של איפוק רגשותיו של הלב כמו הכהן הגדול, אך עליהם ללמוד ממנו כיצד להתגבר על בעיות היום יום ולא ליפול לזרועות הייאוש חלילה, אלא להיפך ימשיכו הם לעבוד את ה' בשמחה ולומר "כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד".

ויהי רצון שנזכה להגיע לדרגה קדושה זו, לעבוד את הקב"ה מתוך רצון ושמחה. אמן.

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

במדור הקודם התפעמנו מהוראתו הברורה של הגאון הרב וואזנר זצ"ל לבטל את הטיסה לארץ הקודש בכדי שהילד הטהור והזך לא יטמא את עיניו ממראות אסורים, לפי שעצם הראייה יש בה איסור ופגם.

האדם נברא בצלם אלוקים, יש לאדם אורות פנימיים ואורות מקיפים, אנו לא רואים את האורות הללו, מפני שהעיניים הגשמיות לא מאפשרות לנו לראות דברים רוחניים, אבל אורות אלו קיימים אצל כל יהודי הנברא בצלם אלוקים, וכשאדם נפטר לבית עולמו אורות אלו הולכים לפניו.

אנו, בני האדם, נבראנו מחלק א-לוה ממעל, ולכל אחד ואחד מאתנו יש נשמה שה' נפח בו, ויש סוגים ודרגות שונות באיכות הנשמה, ולפעמים יורדת מהשמיים נשמה ממקום מאד גבוה, ולכן אם אותו אדם הולך בדרכי ה' הוא זוכה להשגות מופלאות בגלל נשמתו הגבוהה.

לפעמים יש שמוצאים לעצמם דרכים להצדיק את מעשיהם, הם טוענים שראיות אסורות לא משפיעות עליהם, ועל כך מובא בקונטרס 'יחי ראובן' שכל אותם שאומרים שהדבר אינו משפיע עליהם, הם לא יודעים שזה משפיע בצורה מוחלטת, הם מאד גשמיים ולא יכולים להרגיש בירידה העדינה של הרוחניות שלהם, הם חושבים שבגלל שאינם עושים עבירה בפועל אז הם כביכול בסדר, אבל זה אינו נכון, שום דבר אינו בסדר, האורות הרוחניים שלהם נפגמים, הצלם אלוקים שעליהם מתמעט והולך, ואין להם מושג איזה רעה הם גורמים לעצמם.

כל אלו סובלים מירידה ברוחניות, וההידרדרות שלהם לא תמיד מגיעה מיד, זה יכול להיות לאחר זמן, וכשהם רואים את הירידה שלהם הם מתחילים להתחרט ורוצים להשתנות, אך אז כבר המלחמה הרבה יותר קשה, הם כבר תפוסים ורגילים בתאוה, הטומאה כבר נתפסה בהם, וקשה להם להושיע את עצמם מידם.

בכמה מקומות בגמרא ניתן להסיק שהראייה בדבר טמא, פוגמת ומשפיעה אף ללא שום קשר למעשה עבירה, ומטעם זה כמדומה שלא כדאי להניח לפני התינוקות ציורים של חיות ועופות טמאים, וההורים לתומם חושבים שזה מפתח את הילד וכו', אבל באמת שכשהתינוק מתבונן בזה יכול להיות לו נזק כי נמשך עליו רוח טומאה.

המשנה (אבות פ"ב מ"ח) מספרת על רבי יהושע בן חנניה שנאמר על אמו "אשרי יולדתו", וכל כך למה? משום שהייתה מביאה אותו בעריסה לבית המדרש כדי שייכנסו באוזניו דברי תורה.

מפורש בדברי חז"ל כשהיסוד של כל דבר הוא קדוש אז גם ההמשכיות תהיה בקדושה, ואם זה ח"ו להיפך אז ההפסד יכול להיות גדול.

ובכלל צריך לדאוג שיהיה לנער הצעיר, שנפשו זכה וטהורה, כמה שפחות אפשרויות להיכנס לניסיון, ולכן כשבחרים ישיבה ללמוד בה, צריך להכניס למערכת השיקולים גם את השיקול של שמירת העיניים, אם יש שתי אפשרויות של ישיבות ואחת מהם במקום שיותר קל לשמור את העיניים, עדיף ללכת לישיבה שאפשר לשמור יותר את העיניים, ואפילו אם הישיבה האחרת יותר חשובה, מכל מקום שמירת העיניים עדיפה.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

כשולי הקדרה.

כך אמרה כנסת ישראל; רבון כל העולמים, מי גרם לי שאבוא לידי מידה זו? בני אומה שלי הן גרמו לי, לכך נאמר "בני אמי נחרו בי" אל תקרי בני אמי אלא בני אומתי.

מתוך הרחמים כיצד, כשם שהקדוש ברוך הוא יהיה שמו הגדול מבורך לעולם ולעולמי עולמים רחמיו על ישראל בכל מקומות מושבותם ורחמיו על העניים והאביינים ודלים ורשים על יתומים בזמנם ועל אלמנות בכל מקום, כמו כן יהא אדם רחמן על ישראל ועל כל אלו כדי שלא תהא אשתו אלמנה ובניו יתומים שנאמר (שמות כ"ב) "כל אלמנה ויתום לא תענון אם ענה תענה אותו וגו' והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתומים".

מכאן אמרו יעשה אדם מצותיה של התורה בשמחה ותחשב לו כמו צדקה, שנאמר (תהלים פ"ט) "כי אמרתי עולם חסד יבנה שמים תכין אמונתך בהם", כמו שאין העולם מתגדל ונבנה אלא בצדקה שנאמר (ישעיה נ"ד) "בצדקה תכונני" וגו'. ועליהם אמר דוד המלך ע"ה (תהלים קט"ז) "אנה ה' מלטה נפשי" וגו', ואומר (דברים ד) "כי א-ל רחום ה' א-להיך", ואומר (שמות ל"ד) "ה' ה' אל רחום וחנון ארך אפים" וגו'.

שאל משה מלפני הקדוש ברוך הוא ואמר לפניו; ריבוננו של עולם, במה אתה דן את העולם? אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה באריכות אפים. אמר לו משה להקדוש ברוך הוא; רבש"ע והלא הן אוכלין ושותין ומבעטין בך ובתורתך מתוך הטובה, שתק הקדוש ברוך הוא ולא אמר לו דבר עד שבא דבר גדול לישראל על ידי המרגלים, אמר לו הקדוש ברוך הוא (במדבר י"ד) "עד אנה ינאצוני העם הזה ועד אנה לא יאמינו בי וגו' אכנו בדבר ואוריחנו ואעשה אותך לגוי גדול ועצום ממנו". אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא (שם) "ושמעו מצרים וגו' ועתה יגדל נא כח ה' כאשר דברת לאמר ה' ארך אפים ורב חסד".

אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה; עכשיו נזקקת לדברים הראשונים שאמרתי לך מתחילה. אמר משה לפניו; רבש"ע אמת הוא שנזקקתי לדברך הראשונים שאמרתי לי מתחלה ע"כ "ועתה יגדל נא כח ה' כאשר דברת לאמר ה' ארך אפים וגו' סלח נא לעון העם הזה כגודל חסדך וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים ועד הנה", מיד "ויאמר ה' סלחתי כדברך".

מאי כדברך, אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה אע"פ שסלחתי מ"מ עדיין הגזירה במקומה עומדת.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

את המעשה המופלא הבא סח מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, בשם גיסו רבי פנחס עמוס שליט"א, שסיפר לו על גדולתו של הצדיק כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א:

פעם ניגש רבי פנחס אל אביו ע"ה ושאל אותו: אבא, אני רואה כי בכל פעם שיש לך איזו בעיה, אתה מדליק נר לעילוי נשמת הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א ואתה מתפלל לה' שיעזור לך בזכות הצדיק. האם אתה באמת בטוח כי השי"ת יעזור לך בזכות הצדיק? למה אתה עושה כן? אביו ע"ה, השיב לו כי רצונו תחילה לספר לו סיפור מדהים, אשר ממנו הוא ידע את גדולת הצדיקים:

פרנסתו של אביו של רבי פנחס היתה מגידול פרות. אחר כך הוא היה מוכר את הפרות וזה היה מקור פרנסתו היחיד.

באחת השנים היתה שנת בצורת חמורה בדרום מרוקו, רוב הפרות מתו, ובעקבות כך לא היתה לאיש פרנסה כלל. הוא הסתובב בקזבלנקה באפס מעשה כשאין לו כלל מה לאכול. ביתו היה ריק ולא היה לו כל דבר מאכל כדי להביא לבני ביתו.

כשאשתו לחצה עליו בדבר הפרנסה והאוכל עבור הילדים, שהרי הם עלולים למות ברעב, הוא יצא מביתו, ושם את פעמיו לעבר חוף הים אשר היה רחוק כמה ק"מ מהגיטו של היהודים. שם למול גלי הים הגועשים החל לחשוב על עתידו, אבל לא ראה כל מוצא לסבך הגדול אליו נקלע.

והנה לפתע הוא רואה מרחוק את הצדיק כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א עם שמשו, כשהוא מתקרב אליו במרוצה.

אבא שלי, כך סיפר אביו של רבי פנחס, לא הרגיש בנוח. מצד אחד אין לו מה לתת לצדקה לרבי חיים, שכן ידע כי רבי חיים תמיד מבקש צדקה עבור העניים. אך מצד שני אמר לעצמו: הן לצדיק רבי חיים בוודאי יש רוח הקודש והוא ידע כי אין לי כסף ואין לי מה לאכול, ואולי הוא ייתן לי.

כך או כך, הוא חשב בליבו לקום ולברוח מהמקום, אלא שרבי חיים מבחין בכוונתו וצועק אליו מרחוק שיחכה על עמדו ולא ילך.

הצדיק רבי חיים זיע"א הגיע אליו כשהוא מתנשם ונושף מרוב המאמץ של הריצה (וזהת עלינו לדעת כי בשעת המעשה, רבי חיים היה כבר אז מעל לגיל שבעים) ואומר לו: "באתי מרחוק רק כדי לנחם אותך ולדבר על לבך, ולומר לך כי אין לך כלל מה לדאוג, וכי השי"ת יהיה בעוזך".

"ועוד זאת" הוסיף לומר לו רבי חיים זיע"א: "אבשר לך בשורה טובה כי הנה אשתך נפקדה בבן זכר, וכאשר יוולד לך בן, הוא זה שיביא לך מזל ופרנסה טובה. ובקשר לכסף שאין לך, הנה לך סכום כסף בו תלך ותקנה אוכל לילדיך, והשי"ת יעזור לך שמהיום והלאה תצליח".

אבא שלי, שמח בלבו על הבשרות הטובות שקיבל מרבי חיים, הוא נישק את ידי כ"ק רבי חיים זיע"א, וסירב לקבל את הכסף מחמת אי נעימות. אלא שבסופו של דבר הוא אכן נטל את הכסף, קנה בו מצרכי מזון ובא לביתו, שם בישר לאשתו את הבשורה הטובה (ואמנם בשעת מעשה היא לא ידעה מכך, רק לאחר כמה שבועות נודע לה כדברי רבי חיים זיע"א) וכאשר נולד לו בנו החל מזלו לעלות והוא נתעשר שוב בעושר רב.

כעת, סיים האב את המעשה ואמר לבנו, אתה בוודאי מבין מדוע אני אוהב כל כך את הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. ולכן בכל עת צרה, אני קורא וזועק לה' שיענה לי בזכותו.